

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΕΣΟΓΑΙΑΣ & ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΑΠΡΙΛΙΟΥ

29 Απριλίου 2007
Κυριακή τοῦ Παραλύτου (Ίω. ε΄ 1-15)

Μὲ τὴ σημερινὴ θεραπεία τοῦ παραλυτικοῦ τοῦ Εὐαγγελίου, ὁ Χριστὸς μᾶς πληροφορεῖ πὼς ἡ ἀρρώστια ἀποτελεῖ κληρονομιά τῆς ἀμαρτίας. Ἡ ἀμαρτία δηλαδὴ φέρνει τὴν ἀρρώστια καὶ ἡ ἀρρώστια τελικὰ τὸ θάνατο. Τὸ ὅτι ἔτσι ἔχουν τὰ πράγματα, τὸ διαπιστώνουμε καθημερινὰ στὴ ζωὴ μας.

Ὁ παραλυτικὸς λοιπὸν ἦταν κι αὐτὸς ἓνας ἀμαρτωλὸς ἄνθρωπος, πὸν ἡ ἀμαρτία τοῦ εἶχε ἀφήσει κληρονομιά τὴν ἀρρώστια του. Τὸ διαβεβαιώνει ἄλλωστε καὶ ὁ ἴδιος ὁ Χριστὸς, ὅταν τοῦ λέγει μετὰ τὴ γιαιρεία του: «κοίταξε, ἔγινες καλά, μὴν ἀμαρτάνεις πιά, γιὰ νὰ μὴ σοῦ συμβεῖ τίποτε χειρότερο...».

Ἐτούτη δὲ τὴ στενὴ σχέση τῆς ἀμαρτίας μὲ τὴν ἀρρώστια, μερικοὶ δὲν τὴ δέχονται, ἐνῶ ἄλλοι τὴν χλευάζουν, ὅτι τάχατες αὐτοὶ τὰ γνωρίζουν ὅλα.

Μὰ, ἂν καλοεξετάσουμε, θὰ διαπιστώσουμε πὼς καὶ ἡ ἀμαρτία εἶναι ἀρρώστια τῆς ψυχῆς. Καὶ σὰν ἀρρωσταίνει ἡ ψυχὴ, τότε καὶ τὸ σῶμα ὑποφέρει. Μιὰ τέτοια ὅμως κατάσταση δὲν ἔχουμε δικαίωμα νὰ τὴν ἀποδεχθοῦμε. Ἀπεναντίας, ἔχουμε ὑποχρέωση νὰ κάνουμε ὅ,τι μποροῦμε, γιὰ νὰ ἐξασφαλίζουμε τὴν ὑγεία τοῦ σώματός μας.

Γι' αὐτό, κάθε τι ἐνάντιο καὶ ἐπιζήμιο γιὰ τὴν ὑγεία μας, πρέπει νὰ τὸ ἀπορρίπτουμε. Παρεκτροπὲς ἐπικίνδυνες, καταχρήσεις ἄστοχες, ταλαιπωρίες ἄσκοπες, ἐκθέτουν τὸ σῶμα μας στὸν κίνδυνο τῆς ἀρρώστιας. Καὶ τελικὰ ἀρκετὲς φορές, παραδομένο στὴ φθορά, καταλήγει στὸ θάνατο. Μὰ ὁ Θεὸς μᾶς ἐπλασε μὲ τὸ σῶμα μας, αὐτὸ τὸ γήϊνο στοιχεῖο, καὶ μᾶς εἶπε νὰ τὸ φροντίζουμε καὶ νὰ τὸ σεβόμαστε. Ἐτούτη δὲ ἡ φροντίδα δὲν σταματᾷ στὴν ἐξωτερικὴ ἔνδυση καὶ τὸν στολισμό, ἀλλὰ προεκτείνεται καὶ στὴν καθαρότητα καὶ τὴν εὐρωστία. «Χωρὶς γερὸ σῶμα, χωρὶς ὑγεία, εἴμαστε ἄχρηστοι γιὰ ἐργασία καὶ μισοὶ ἄνθρωποι στὴ ζωὴ».

Τώρα, ἂν ἔρθει ἡ ἀρρώστια καὶ εἶναι ἀπὸ τὸ Θεό, ἃς εἶναι καλοδεχούμενη, ὅπως ἔλεγε καὶ ὁ δίκαιος Ἰώβ. Ἐὰν ὅμως ἡ ἀρρώστια εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς δικῆς μας ἀσωτείας ἢ καταστροφῆς καὶ μόλυνσης τῆς ζωῆς, «τότε τί λόγο θὰ δώσουμε στὸ Θεὸ καὶ τί δικαιολογία θὰ βροῦμε στὸν ἑαυτὸ μας;».

Τελικά δέ, ἐπειδὴ εἶμαστε ἄνθρωποι, ἄρα θνητοὶ καὶ φθαρτοί, ἡ ἀρρώστια εἶναι ἡ κληρονομία μας καὶ θά 'ρθει ἀργὰ ἢ γρήγορα. Ἔ! Τότε ἄς εἶμαστε ἔτοιμοι νὰ τὴν ἀντιμετωπίσουμε μὲ ὑπομονή, καρτερία καὶ προπάντων ἐλπίδα πρὸς τὸ Θεό.

Σὰν θά 'ρθει λοιπὸν ἡ ἀρρώστια, νὰ μὴ τὰ χάσουμε· νὰ μὴν ἀπελπιστοῦμε. Θὰ καλέσουμε βεβαίως τὸ γιατρό· θὰ πᾶμε ἴσως ἂν χρειασθεῖ καὶ στὸ νοσοκομεῖο, μὰ πρῶτα ἀπ' ὅλα νὰ ἀπευθυνθοῦμε στὸ μεγάλο γιατρό, τὸν Χριστό, καὶ νὰ προσευχηθοῦμε θερμὰ νὰ σταθεῖ κοντὰ μας καὶ νὰ μᾶς χαρίσει τὴν γιατρεία Του.

Νὰ μοιάσουμε δηλαδὴ τοῦ παραλυτικοῦ μὲ τὴν ὑπομονὴ τῶν τριανταοχτῶ χρόνων, τὴν μνημειώδη καρτερία του καὶ τὴ μεγάλη ἐλπίδα, ὁ ὁποῖος στὸ τέλος κέρδισε. Αὐτὸ ποὺ ἐνδόμυχα ἤλπιζε καὶ πίστευε, τὸ πῆρε καὶ πῆγε πὰ εὐτυχισμένος στὸ σπίτι του, κουβαλῶντας καὶ τὸ κρεβάτι του.

Ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, ἐὰν δὲν καταλάβουμε πὼς ἡ ἀρρώστια εἶναι κληρονομία τῆς ἁμαρτίας, δὲν θὰ μπορέσουμε νὰ ἰσορροπήσουμε μὲ τὸν ἑαυτό μας. Δὲν θὰ μπορέσουμε νὰ τὰ βροῦμε μαζί του.

Ἐὰν δὲν πολεμήσουμε τὸ κακὸ ποὺ κρύβουμε μέσα μας, δὲν θὰ βροῦμε ἡρεμία στὴ ζωὴ μας. Καὶ ἔτσι τὸ φῶς τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ, δὲν θὰ περάσει μέσα μας, γιὰ νὰ σβήσει τὴ σκοτεινιά μας.

Καὶ ἐὰν περιμένουμε νὰ τακτοποιήσουμε τὰ πράγματα μὲ τὸν ἑαυτό μας αὔριο καὶ ὄχι τώρα, σήμερα, ἔχουμε χάσει καὶ ἔχουμε ἀποτύχει. Γιατὶ ἐτοῦτο τὸ αὔριο καὶ ἀβέβαιο εἶναι, καὶ δὲν μᾶς ἀνήκει, ἀφοῦ ἄλλος τὸ χορηγεῖ. Ἔτσι λοιπὸν, γιὰ νὰ ἔχουμε ὑγεία σωματικὴ καὶ ψυχικὴ, ὀφείλουμε νὰ ξεφορτωθοῦμε τὸ βαρὺ φορτίο τῆς ἁμαρτίας. Εἶδεμή, κοροϊδεύουμε τὸν ἑαυτό μας.

Ὅμως ἓνα πρᾶγμα νὰ ἔχουμε ὑπόψη καὶ νὰ μὴ τὸ ξεχνοῦμε ποτέ· ὅτι μπορεῖ τὸν ἑαυτό μας νὰ τὸν ξεγελάμε· μπορεῖ καὶ τοὺς ἄλλους· μὰ τὸν Θεὸ δὲν μποροῦμε ποτὲ νὰ Τὸν ξεγελάσουμε.

Ἀρχιμ. Ν.Π.

[dkpdf-button]